

Lejárat a melegedőbe

Templomi csöndben olvasnak és melegszenek

Ez az öregúr valaha kávéháza járt és fűtött lakás várta otthon...

órától este hatig tartó kellemes otthont köszönhetik. Fűtés, meleg a testnek, könyvek, újságok a szellem táplálására.

A melegedők dr. Rónai Egonnak, a kávéház tulajdonosának köszönhetik ezt a kellemes otthont. Aki a Buda-

Egy kis szunyóka a jó melegben

Boldogság este 6-ig

MONOSTORY ADA ÉS TONCZ TIBOR RAJZOS RIPORTJA

A kávéházból keskeny lépcső vezet le a régi bárhelyiségbe. Ez most a melegedő. A mennyezet alján körbefutó keskeny csőben apró lámpák égnek. Félhomály dereng a kis helyiségben. Langyosmeleg és félhomály. Apró asztalok mellett ülnek, olvasnak vagy bóbiskolnak a melegedők. Lábujjhegyen lépdelünk, hogy a templomi csendet, az ebédutáni szieszta kellemes hangulatát ne zavarjuk. Alszik a fekete zongora is, nincs itt az elegáns zongorista, aki esténként divatos angol és amerikai dalokat játszott, nincsenek itt a régi bár régi vendégei, akik a kellemes félhomályban, langyos melegben ültek az apró asztalok mellett és szívük hölgyének szépeket mondtak tánc közben. Nincs itt a fecskéfarkú, frakkba öltözött főúr sem, aki óvatosan csúsztatja a fehér asztalkendő alá a kis tányérra a számlát, amelynek látván a vendégnek megrebbent a szempillája. Nem habzik karsú poharakban a gyöngyöző pezsgő és nem kacagnak gyöngyöző nevetéssel a kipirult arcú leányok.

A régi bárók régi bárói, apróbb és nagyobb uracskái és vidám gondtalan hölgyei eltűntek. Csak a félhomály és a langyos álmosító meleg maradt meg. Nincs gyöngyöző ital és nincs csiklandós nevetés, nincs féktelen jókedv és nincs italozkosta érzékenyülés, de van helyette hálás szeretet. Szeretet azok iránt, akiknek ezt a reggel kilenc

pesti Kávésok Ipartestületének támogatásával szervezte meg, hogy Budapest különböző helyein a rászorulókat egy meleg zugot találjanak. A főváros szociálpolitikai ügyosztálya is hozzájárult a tervhez és a székesfőváros könyvtára látja el olvasnivalóval a melegedőket.

Olvasnak is szorgalmasan, annyira szorgalmasan, hogy az egyik asztalnál ülő zsémbes hölgy ránk szól:

— Miért állnak a fény elé? Ugyis olyan rossz a világítás, még azt a kis fényt is elveszik előlünk?

Itt nincs randevú, ez a diáklány itt vizsgára készül

A hangja csupa szemrehányás. A templomi csendet olyan élesen vágja el, mint amikor egy kés lecsúszik a tányér szélén. Mi halkán bocsánatot rebegünk és úgy állunk, hogy senki elől se lopjuk el a fényt. Amint nézelődünk, eléjük tűnnek az arcok. Olyan, mint egy kaleidoszkóp színes kockái. Diáklány a falhoz támaszkodva tanul. Neki már nem jutott szék. A jobb karosszékeket idősebb hölgyek és urak foglalják le. Egyik-másik oldalra csúszott kalappal, mellre ejtett fejjel alszik. Aprókat fujnak, halkán, ahogy ehhez a finom helyhez illik. Álmuk is finom és könnyed. Francia nyelvtanár Balzacot olvas eredetiben. Nem zavarja semmi. Fel sem pillant, amikor valaki lejön a terembe. Teljesen elmerül a könyvben, száz évet ment visszafelé az időben és úgy érzi magát, mint aki langyos vízben fekszik elnyúlva. A szakállas öregúr

**A francia nyelvtanárő Balzacot olvas
eredetiben**

valaha kávéházba járt szorgalmasan, otthon meleg szoba várta, feleség, gyermekek. De derűs nyugalmát, érdeklődését szeretetét nem tudta megzavarni a kesény világának összeomlása sem. A gyermekek is éltek zavartalan életüket. Bélyegeket cserélnek, lázasan matatnak az asztalokon. Arcuk kipirul az izgalomtól. A legkisebb melegező, Lali csak áll a nagy, bábos, kék szemmel néz bele a világba.

Boldog emberek. Estig tart a boldogságuk. Akkor hazamennek, kiki elszéled a „otthonába”, ki a hideg és zord világba várja a reggel kilenc óráját, amikor újból megnyílik a langyos paradicsom ajtaja.

Lali, a legkisebb melegező

**Iskolásfiúk
bélyegcseré-
üzlete a me-
legezőben**